ओळख

(Olakh)

एक अरेंज्ड मॅरिज प्रेमकथा

लेखक : स्पर्श

काल्पनिक कथा

सूचना व हक्क (Disclaimer & Copyright)

ही एक संपूर्ण काल्पनिक कथा आहे. यातील सर्व पात्रे, नावे, प्रसंग व स्थळे लेखकाच्या कल्पनाशक्तीतून निर्माण केलेली आहेत. कोणत्याही जिवंत अथवा मृत व्यक्तीशी याचा संबंध असल्यास तो निव्वळ योगायोग समजावा.

या कथेतील सर्व पात्रे १८ वर्षांवरील प्रौढ आहेत. कथेतील सर्व संबंध परस्पर संमतीने (consent) दर्शवलेले आहेत. हे पुस्तक केवळ प्रौढ वाचकांसाठी (18+) आहे.

This is a work of fiction intended for mature (18+) readers. All characters depicted are consenting adults. Any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

© सर्व हक्क लेखकाधीन. या पुस्तकाचा कोणताही भाग लेखकाच्या लेखी परवानगीशिवाय पुनर्मुद्रित अथवा वितरित करता येणार नाही.

प्रथम आवृत्ती — २०२६

प्रस्तावना

प्रेम कसं होतं, हे कुणीच नक्की सांगू शकत नाही. कधी ते पहिल्या नजरेतच होतं, तर कधी वर्षानुवर्षांच्या ओळखीतूनही होत नाही. पण काही वेळा, अगदी अनपेक्षित वाटेने — घरच्यांनी ठरवलेल्या एका भेटीतून — दोन अनोळखी माणसं एकमेकांच्या आयुष्याचा अविभाज्य भाग बनतात.

'ओळख' ही अशाच एका प्रवासाची कहाणी आहे — अदिती आणि संकेत, दोन वेगळ्या पार्श्वभूमीतून आलेली, पण एकाच भावनेने जोडली जाणारी दोन माणसं. औपचारिक भेटीपासून सुरू झालेला हा प्रवास हळूहळू विश्वास, जवळीक आणि खऱ्या प्रेमात कसा बदलतो, हे या कथेत उलगडत जातं.

ही कथा वाचताना तुम्हालाही कदाचित तुमच्या स्वतःच्या नात्यातले काही क्षण आठवतील — संकोचाचे, विश्वासाचे, आणि हळूहळू फुलणाऱ्या प्रेमाचे. आशा आहे, ही कहाणी तुमच्या मनाला स्पर्श करून जाईल.

— स्पर्श

प्रकरण १ — पहिली भेट

अदितीने आरशासमोर उभं राहून स्वत:कडे एकदा नजर टाकली. हलक्या पिवळ्या रंगाची साडी, कानात आईने दिलेले झुमके — सगळं कसं “योग्य” वाटावं म्हणून आईने आदल्या दिवशीपासून तिच्यामागे लागली होती. “जास्त विचार करू नकोस गं, फक्त भेटायचं आहे,” आई म्हणाली होती. पण अदितीच्या पोटात मात्र फुलपाखरं उडत होती.

संकेत आणि त्याचे आई-वडील दुपारी चार वाजता येणार होते. अदितीने आयटी कंपनीत नोकरी करत असतानाच घरच्यांनी हे स्थळ आणलं होतं — कोल्हापूरचं घराणं, संकेत इंजिनिअर, दिसायला बरा, आणि सगळ्यात महत्त्वाचं म्हणजे घरचे लोक साधे आणि मनमिळाऊ आहेत असं ऐकिवात होतं.

दारावरची बेल वाजली आणि अदितीच्या हृदयाचा ठोका चुकला. आई-बाबा दारात जाऊन स्वागत करत असतानाच ती स्वयंपाकघरात चहा-नाश्त्याची शेवटची तयारी करत उभी राहिली.

“अदिती, ये बाळा,” बाबांनी हाक मारली.

ती हॉलमध्ये आली, तेव्हा तिची नजर आपसूक संकेतवर गेली. उंच, सावळा रंग, साधा पांढरा शर्ट — आणि त्याच्या चेहऱ्यावर एक हलकंसं, प्रामाणिक हसू. त्यानेही तिच्याकडे पाहिलं आणि क्षणभर दोघांची नजरानजर झाली.

“नमस्कार,” अदिती म्हणाली, थोडी लाजत.

“नमस्कार,” संकेतनेही उत्तर दिलं.

मोठ्यांचं बोलणं सुरू असताना दोघांनाही एकमेकांशी थेट बोलण्याची संधी फार कमी मिळाली. थोड्या वेळाने मोठ्यांनी दोघांना बाहेर बागेत जाऊन बोलण्याची संधी दिली.

“मला माहितीये हे सगळं जरा विचित्र वाटतं,” संकेत हलकंसं हसत म्हणाला. “पण

निदान प्रामाणिकपणे बोलायला हरकत नाही.”

पुढच्या अर्ध्या तासात दोघांनी एकमेकांबद्दल बरंच काही जाणून घेतलं. निघताना संकेतने हळूच विचारलं, “पुन्हा बोलू का कधीतरी ? फोनवर ?”

अदितीने होकारार्थी मान हलवली. गाडी निघून गेल्यावर अदिती बराच वेळ गॅलरीत उभी राहिली — काहीतरी सुरुवात झाली होती.